

ACC. N:R

M.11334:1.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Frieri och bröllop.
Ungdomsbekantskap. Vid vissa arbeten hjälpte folk varandra, särskilt om vår och höst med arbeten på landsbygden, det var mest ungdomar det var frågan om, som då blevo bekanta med varandra, på marknaden särskilt där skulle alltid ungdom träffas, och då blev det marknadsgåva emellan dem så ^{my}tyckte om varandra, i form av klädersedlar och dyligt, och då blev det sällskap hem om kvällen, men helst skulle ingen obehörig få veta något. Bekantskapen skulle helst vara inom hemsöcken, när det var frågan om giftermål, för då visste Föräldrar vad för slags folk det var. De ekonomiska omständigheterna spelade större roll än kärleken.
Släktskap. Många familjer i min hemsöcken var besläktade med varandra därför, att ungdomen var strängt efterhållen och var inte mycket utom hemsöcken, skulle man någon stans fick man gå. Föräldrarnas samtycke till dotterns eller sonens giftermål var många gånger avgörande som värre var. Det hände också att släktingarna var emot giftermålet ifråga. Att Föräldrarna ogillade giftermålet berodde mest på att motparten ansågs att vara slarvig lat och fattig.

ACC. N:R M.11334:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Någon gång kunde det hända att en dotter blev tvingad att gifta sig med en gammal änkeman som hade det bra ställt med det ekonomiska. Det hände någon gång att pojken och flickan inte var bekanta före frieriet. Äktenskapsförmedlarn, förekom många gånger det var både män och kvinnor, särskilt förekom ambulerande byskräddare och skomakare, dessa kallades för bönemän.

Vid kalas och folksamling föreslog bönemannen den gossen eller flickan den eller den, det talades mest om hur många pengar den föreslagne har och hur duktig och snäll den är, och vacker sen. Förmedlaren fick för det mesta klädespersedlar 1 par vednalsbyxor, var det rika föräldrar även en kanna brännvin. Friaren klädde sig så fin han kunde när han gick till flickans hem, och talade först med flickans föräldrar om deras samtycke att han frågar flickan om hon vill bli hans hustru. Smycken pengar och klädespersedlar skänktes. Vid frieriet förekom handslag till bekräftande av förbundet, jo det blev både mellan föräldrarna och dottern. Det kunde hända att dottern var blyg och gick undan när friaren kom. Mor fick då inregel gå och söka rätt på flickan

ACC. N:R

M 1334:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

För äldrar dottern beslöt det gemensamt, i jakande fall och vid nekande fall fick friarn finna sig i att gå. När friarn fick ja kom di överens om hemgiften, som bestod av dels kontanter och till lantbruk dessutom kreatur och boskap. Hemgiften flyttades först efter brölloppet till det nya hemmet, före brölloppet bakades och slaktades till det oändliga. Till utstyrseln hjälptes det till av både grannar och vänner. Fästmän gick i många fall ut i byn och samlade gåvor till bosättningen, di gåvorna kallades brudskänka. Gåvorna bestod av husgerådsarteklar och liknande, som ledsagare följde en syster eller en tjänsteflicka, tiggarna var i regel välkomna. Till brölloppet inbjöds gästerna genom personligt besök som i flesta fall ombesörjdes av dotterns far, inbjunda blev i första hand släktingar och närmaste grannar, prästen och klockaren var också bland de inbjudna. objudna gäster kom också för att gratulera bruden på bröllopsdagen. Inga fästligheter förekom före brölloppet. Släktingarna skulle infinna sig först, och sedan de andra gästerna, på bröllopsdagens förmiddag och i brudens hem, trakteringen var riklig, di som bodde i

ACC. N:R M.11334:4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

närheten gick, di som var längre ifrån hade hästskuts. om det var kyrkvigsel var det förriiddare och spelmän, men inte om vigseln var i hemmet. Hindret, kunde bestå av att grindarna som vägen gick igenom var låsta och då måste det ges en slant för att få den upplåst av vaktaren. På bröllopsgården togs brudgummen och följet emot av spelmännen med en gånglåt, förningen togs med och bestod av ostkaka och söstost, det lämnades fram av gästerna när de kom fram, bönemannen gick omkring och samlade upp pengar på en tallrik till brudparet. Dans förekom nästan vid alla bröllop. i regel dansade brudens fader första dans såvida han inte var äldre än han kunde dansa, gifta och ogifta var tillsammans med lekar och dans vid brölloppet, det var alltid någon av kvinnorna som talade till bruden och erindrade henne om att nu var hon bland de gifta kvinnornas lag. hennes hår pryddes på bästa sätt, och många brudar hade myrtenkrona på huvudet och i handen hade bruden en bukett av pappersblommor levande blommor förekom inte för 50 år sen, Både grannar och bekanta och byalaget var lika sedda vid brölloppet

ACC. N:R

M. 11334:5.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Bröllopet brukade vara flera dagar i rad med kalas efter bröllopet. Gästerna bjudes att stanna på platsen till dagen efter, ibland flera dagar i rad det spelades och dansades var dag, och roligt hade di, när fästen var slut tog bruden avsked av föräldrar och syskon, sen reste hon med sin man till sitt nya hem. Några dagar efter bröllopet blev ungdomen bjuden till bröllopsgården på Äreportagille, för på den tiden, såväl som nu, var Äreport rest av ortens ungdom på bröllopsgården, även då var det fäst även med musik och dans, var brudparet bosatt i orten var dom även med på denna tillställning.